

hans Tanker et Øjeblik overlodes til sig selv, søgte de hjem til Moderen, flakkede uroligt omkring Præstegaarden og Faderens Grav. Og pludselig gav det et Ryk i ham — saadan som det ogsaa regelmæssig gjorde det, hver Gang han, vaagen eller i Drømme, mindedes Faderens Ur. Skønt han nu godt forstod, at der havde været lige saa megen Frygt som Trods eller Haan i den Følelse, hvormed han dengang havde handlet, skød han helst Erindringen om hin Begivenhed fra sig og skyndte sig at tænke paa andre Ting.

Han rejste sig hastig op. Fru Babi, der havde været nede i Køkkenet, kom i det samme ind med Aftensmaden paa en Bakke.

„Hvad har De til mig idag?“ spurgte han.

„Det er lidt Skinke, Herre!“

„Evindeligt den Skinke!“ brummede han — han maatte give sit onde Lune Luft. „De kunde gerne være noget mer opfindsom.“

Mens Værtinden dækkede Bordet, gik han ud paa Svalegangen og lod sig et Øjeblik gennemisne af Aftenbrisen, der strøg ned gennem Dalen oppe fra „Hoher Goll“. Der var nu ganske mørkt rundt omkring. Øvre paa Arbejdspladserne sprudede et Par Vagtblus, og udenfor den nye Stationsbygning lyste en Række Oljelamper med et søvnigt Skær.

Overalt var der stille. Kun Floden kunde man høre og den dumpe Buldren af et Jernbanetog langt borte. En enkelt Gang lød ogsaa et fjernt Lavinedrøn. Ude over Bjergtoppene laa tunge, sorte Skymasser; men ret over hans Hoved saaes en klar Stjernehimmel.

Mangen Gang i de forløbne Maaneder havde han staaet der om Natten, udmattet og nedtrykt af sin frugtesløse Læsning, og stirret op paa den